

Proloog

De Consul van de Hegemonie zat op het balkon van zijn ebbenhouten ruimteschip en speelde Rachmaninoffs prelude in Cis-mineur op een antieke maar goed onderhouden Steinway, terwijl beneden hem de grote, groene sauriërs zich brullend door de moerassen bewogen. Vanuit het noorden kwam onweer opzetten. De blauwzwarte, turbulente hemel vormde een dramatisch decor voor een woud van reusachtige gymnospermae, waarboven de stapelwolken zich negen kilometer hoog verhieven. Het bliksemde aan de horizon. Dichter bij het schip kwamen vage, schimmige reptielen zo nu en dan bij toeval in het beschermingsveld terecht, slaakten een kreet en verdwenen dan weer in de violette nevel. De Consul concentreerde zich op een lastig gedeelte van de prelude en sloeg geen acht op de invallende schemering en het naderende onweer.

De fatlijn rinkelde.

De Consul bleef roerloos zitten, zijn vingers zwevend boven het klavier, en luisterde. De donder rommelde door de loden lucht. Uit het woud van gymnospermae klonk het klaaglijke gehuil van een kudde aaseters. Ergens in de duisternis beneden hem trompetterde een ander primitief dier en zweeg toen weer. De plotselinge stilte werd slechts verstoord door het zachte zoemen van het beschermingsveld. Opnieuw rinkelde de fatlijn.

‘Verdomme,’ zei de Consul en liep naar het toestel.

De computer had een paar seconden nodig om de zwakke tachyonen om te zetten en te decoderen. In de tussentijd schonk de Consul zichzelf een glas whisky in. Toen hij zich in de kussens van de holokuil liet zakken, begon het groene licht van de diskey te knippen. ‘Klaar voor ontvangst,’ zei hij.

‘U bent uitverkoren om naar Hyperion terug te keren,’ zei een hese vrouwenstem. Het beeld had zich nog niet gevormd en in de holokuil waren nog slechts de pulsen van de transmissiecodes te zien waaruit de Consul kon afleiden dat het bericht afkomstig was uit het regeringscentrum van de Hegemonie op Tau Ceti Center. Hij herkende de oude maar nog altijd welluidende stem van Meina Gladstone. ‘U bent uitverkoren om naar Hyperion terug te keren als deelnemer aan de Shrike-bedeavaart,’ vervolgde Meina.

Vergeet het maar, dacht de Consul, terwijl hij opstond.

‘U en zes anderen zijn geselecteerd door de Kerk van de Shrike. Die keuze is inmiddels door het Alzijn bevestigd,’ zei Meina Gladstone. ‘Het is in het belang van de Hegemonie dat u dit verzoek accepteert.’ De Consul bleef roerloos in de holokuil staan, met zijn rug naar de flikkerende transmissiecodes. Zonder zich om te draaien dronk hij zijn glas leeg.

‘De situatie is zeer verward,’ zei Meina Gladstone. Haar stem klonk vermoeid. ‘Het consulaat en de Autonome Raad hebben ons drie standaardweken geleden al gewaarschuwd dat het leek of de Tijdombes zich gingen openen. De anti-entropische velden rond de Tombes breiden zich snel uit en de Shrike heeft zijn gebied al naar het zuiden uitgebreid, tot aan de Bridle Range.’

De Consul draaide zich om en liet zich weer in de kussens vallen. Inmiddels was er in de kuil een holo te zien van Meina Gladstones oude gezicht. Ze zag er net zo vermoeid uit als ze klonk.

‘We hebben onmiddellijk een FORCE-ruimtevaart vanuit Parvati op weg gestuurd om onze burgers van Hyperion te evacueren voordat de Tijdombes zich openen. Hun tijdschuld zal iets meer dan drie Hyperionjaren bedragen.’ Meina Gladstone zweeg even. De Consul kon zich niet herinneren dat hij de voorzitter van de Senaat ooit zo grimmig had gezien. ‘We weten niet of de evacuatievloot op tijd zal komen,’ vervolgde ze, ‘maar dat is niet het enige probleem. Er is ook een Ousterkolonie van minstens vierduizend... eenheden... gesignaleerd, op weg naar het Hyperionstelsel. Waarschijnlijk zullen de Ousters kort na onze evacuatievloot bij Hyperion aankomen.’

De Consul begreep Gladstones aarzeling. Een Ousterkolonie bestond uit schepen die in grootte konden variëren van eenpersoonsverkenners tot bliksteden en komeetvestingen waar tienduizenden van deze interstellaire barbaren woonden.

‘Het opperbevel gaat ervan uit dat dit het grote offensief van de Ousters wordt,’ zei Meina Gladstone. De boordcomputer had de holo zo geplaatst dat het leek of de droevige bruine ogen van de vrouw de Consul recht aankeken. ‘Of ze Hyperion alleen willen veroveren vanwege de Tijdombes of dat het een massale aanval op het hele Wereldweb wordt, staat nog te bezien. Ondertussen hebben we in het Camnstelsel een volledige FORCE-gevechtvloot compleet met een farcaster-geniebataljon gemobiliseerd om zich bij de evacuatievloot te voegen. Maar misschien wordt die vloot nog teruggeroepen. Dat hangt van de omstandigheden af.’

De Consul knikte en bracht afwezig zijn glas naar zijn lippen. Hij fronste toen hij merkte dat het leeg was en liet het op het dikke tapijt van de holokuil vallen. Ook zonder militaire opleiding begreep hij dat Gladstone en de legerleiding zich voor een tactisch dilemma zagen geplaatst. Tenzij er – tegen enorme kosten – bliksemsnel een militaire farcaster in het Hyperionstelsel werd gebouwd, zou de invasie van de Ousters niet meer te stuiten zijn en zouden de Tijdtombs hun geheimen prijsgeven aan de vijanden van de Hegemonie. Maar als die farcaster nog op tijd kwam en de Hegemonie al haar militaire middelen aanwendde om de afgelegen koloniale wereld van Hyperion te verdedigen, bestond het grote gevaar dat de Ousters het Wereldweb op een andere plaats zouden aanvallen of – nog erger – de farcaster in handen zouden krijgen, waardoor ze tot het hart van het Web zouden kunnen doordringen. De Consul probeerde zich voor te stellen hoe gepantserde Ousterstroepen via de farcasterportalen de weerloze steden van honderden werelden zouden bestormen.

De Consul liep door de holo van Meina Gladstone heen, raapte zijn glas weer op en schonk zich nog een whisky in.

‘U bent gekozen als deelnemer aan de Shrike-bedevaart,’ zei de holo van de bejaarde Senaatsvoorzitter, die in de pers vaak werd vergeleken met Lincoln, Churchill, Alvarez-Temp of een andere historische figuur van vóór de Hegira. ‘De tempeliers sturen hun boomschip *Yggdrasill*,’ vervolgde Gladstone. ‘De commandant van de ruimtevloot heeft opdracht het schip te laten passeren. Met een tijdschuld van drie weken kunt u de *Yggdrasill* bereiken nog vóór zijn kwantumsprong uit het Parvatistelsel. De zes andere pelgrims die door de Kerk van de Shrike zijn uitgekozen bevinden zich dan al in het boomschip. Volgens de inlichtingendiensten zou minstens één van de zeven pelgrims een agent van de Ousters zijn. Maar we weten nog niet wie...’

De Consul glimlachte. Behalve alle andere risico’s die Gladstone liep, moest de oude vrouw er ook rekening mee houden dat *hij* de spion was en dat ze nu zeer gevoelige informatie aan een Ousteragent doorgaf. Maar wás die informatie wel zo gevoelig? De vlootbewegingen waren voor iedereen te volgen zodra de schepen hun Hawking-aandrijving hadden ingeschakeld. En als de Consul inderdaad de spion was, zou Gladstones onthulling hem misschien afschrikken. De glimlach verdween van zijn gezicht terwijl hij zijn whisky dronk. ‘Sol Weintraub en Fedmahn Kassad behoren ook tot de pelgrims,’ verklaarde Gladstone.

De Consul fronste nog dieper en staaarde naar de wolk van cijfertjes die als stofjes rondom de holo van de oude vrouw dwarrelden. Er waren nog vijftien seconden transmissietijd over.

‘We hebben uw hulp nodig,’ zei Meina Gladstone. ‘Het is van het grootste belang dat de geheimen van de Tijdombes en de Shrike worden ontsluiterd. Deze bedevaart zou wel eens onze laatste kunnen zijn. Als de Ousters Hyperion veroveren, moeten we hun agent elimineren en de Tijdombes verzegelen. Tot elke prijs. Het lot van de Hegemonie kan ervan afhangen.’

De transmissie eindigde met de coördinaten voor het rendez-vous. ‘Geen antwoord?’ informeerde de boordcomputer. Ondanks de geweldige energie die daarvoor nodig was, kon het ruimteschip zelf ook een kort, gecodeerd bericht toevoegen aan de onophoudelijke stroom van FTL-transmissies waarmee de uithoeken van de Hegemonie contact onderhielden.

‘Nee,’ zei de Consul, terwijl hij naar buiten liep en zich over de leuning van het balkon boog. De nacht was gevallen en de wolken hingen laag. Er waren geen sterren te zien en afgezien van de bliksem in het noorden en een zacht fosforescerend schijnsel van de moerassen was het pikdonker. Opeens was de Consul zich scherp bewust van het feit dat hij op dat moment het enige denkende wezen op deze primitieve wereld was. Hij luisterde naar de antediluviaanse geluiden in de moerassen, terwijl hij droomde over een uitstapje met zijn Vikken EMV – een rustige dag in de warme zon, jagen op groot wild in de varenwouden in het zuiden, en ’s avonds weer terug naar zijn schip voor een sappige biefstuk en een koel glas bier. Hij dacht aan de spanning van de jacht en de schrijnende troost van de eenzaamheid, een eenzaamheid die hij had verdiend met de pijn en de gruwelen die hij ooit op Hyperion had doorstaan.

Hyperion.

De Consul stapte weer naar binnen, haalde het balkon op en sloot het schip, juist op het moment dat de eerste zware regendruppels vielen. Hij beklom de wenteltrap naar zijn slaapcabine boven in het schip. In de cirkelvormige ruimte was het donker, afgezien van het schijnsel van de bliksemflitsen die de straaltjes regen op het dakraam verlichtten. De Consul kleedde zich uit, ging op de stevige matras liggen en schakelde het geluidssysteem en de externe audiocontrole in. Hij luisterde hoe de kracht van het onweer overvloedde in het geweld van Wagners ‘Vlucht van de Walküren’. Een orkaan teisterde het schip en het geluid van de

donderslagen vulde de cabine, terwijl het witte flitslicht boven het dak-
raam zich op het netvlies van de Consul brandde.

Wagner past alleen bij onweer, dacht hij. Hij sloot zijn ogen, maar zelfs door zijn oogleden heen was de bliksem nog te zien. Hij herinnerde zich de glans van de ijskristallen die door de vervallen ruïnes in de lage heuvels bij de Tijdombes werden geblazen en de nog killere glans van de Shrike-boom, met zijn metalen doornen. Hij herinnerde zich de kreten in de nacht en de bloedrode ogen van de Shrike zelf, met hun honderden facetten.

De Shrike, de Klauwier, de Rode Wurger...

De Consul gaf de computer zwijgend opdracht alle luidsprekers uit te schakelen en legde zijn hand over zijn ogen. In de plotselinge stilte dacht hij na over de waanzin van zijn terugkeer naar Hyperion. In de elf jaar dat hij consul was geweest van die verre, raadselachtige wereld, had de geheimzinnige Kerk van de Shrike een tiental schepen met pelgrims van andere planeten toestemming gegeven om koers te zetten naar de winderige vlakten rondom de Tijdombes, ten noorden van de bergen. Geen van hen was ooit teruggekeerd. En dat was nog in de dagen geweest dat de Shrike zich rustig hield, als gevangene van de tijdstroom en van krachten die geen mens begreep. De anti-entropische velden beperkten zich toen nog tot een gebied van enkele tientallen meters rondom de Tijdombes, en Hyperion werd nog niet door de Ousters bedreigd.

De Consul dacht aan de Shrike, die nu in alle vrijheid over Hyperion zwierf, aan de miljoenen autochtonen en duizenden burgers van de Hegemonie, die machteloos stonden tegenover een wezen dat alle natuurkundige wetten trotseerde en de dood als enige vorm van contact beschouwde. Ondanks de warmte van de slaapcabine ging er een huivering door de Consul heen.

Hyperion.

De nacht verstreek en het onweer dreef over. Maar de ochtendschemer dreef een nieuw stormfront voor zich uit. Gymnospermae van tweehonderd meter hoog bogen zich voor het geweld van het naderende noodweer. Maar vlak voor het eerste ochtendlicht verhief het ebbenhouten ruimteschip van de Consul zich op een staart van blauw plasma door de dichte wolken, op weg naar het rendez-vous met de *Yggdrasill*.

De Consul werd wakker met een zeurende hoofdpijn, een droge keel en het gevoel dat hij duizend dromen was vergeten – de bekende symptomen van het ontwaken uit een cryogeenslaap. Hij knipperde met zijn ogen, kwam overeind op de lage bank en peuterde slaperig de laatste sensortapes los die nog aan zijn huid kleefden. Twee kleine klonen en een zeer lange tempelier met een kap over zijn hoofd hielden hem gezelschap in de eivormige vensterloze ruimte. Een van de klonen – de bemanning van het schip – reikte de Consul het traditionele glas sinaas-appelsap aan dat iedereen kreeg die uit de cryogeenslaap ontwaakte. De Consul dronk er gretig van.

‘De Boom bevindt zich op twee lichtminuten en vijf uur reizen van Hyperion,’ zei de tempelier, en de Consul beseftte dat hij werd toegesproken door Het Masteen, de kapitein van het boomschip en de Ware Stem van de Boom. Vaag drong het tot hem door dat het een grote eer was om door de kapitein zelf te worden gewekt, maar hij was nog te slaperig om dat te kunnen waarderen.

‘De anderen zijn al een paar uur wakker,’ zei Het Masteen, terwijl hij de klonen met een handgebaar wegstuurde. ‘Ze hebben zich verzameld op het voorste eetplateau.’

‘Hhrghn,’ zei de Consul en nam nog een slok. Toen schraapte hij zijn keel en probeerde het opnieuw. ‘Dank u, Het Masteen,’ wist hij uit te brengen. Toen hij om zich heen keek in de ovale ruimte met haar tapijt van donker gras, haar doorschijnende wanden en haar draagbalken van golvend weerhout, begreep de Consul dat hij zich in een van de kleinere cocons moest bevinden. Heel even sloot hij zijn ogen om zich het rendez-vous weer voor de geest te halen, vlak voordat het tempeliersschip aan zijn kwantumsprong was begonnen.

Hij herinnerde zich nog zijn eerste indruk van het duizend meter lange boomschip toen hij naderbij kwam. De details van het tempeliersschip bleven grotendeels verborgen door de ouderwetse, machinaal opgewekte controlevelden die het als een nevel omhulden, maar tussen het gebladerte waren duidelijk de duizenden lichtjes te onderscheiden van de cocons, de talloze plateaus, de bruggen, de commandoruimten, de

trappen en de priëlen. Rondom de voet van het boomschip lagen de machinekamers en de laadruimen als reusachtige knoesten, terwijl blauwpaarse drijfgassen als tien kilometer lange wortels achter het schip aan zweefden.

‘De anderen zitten te wachten,’ zei Het Masteen zacht, en hij knikte naar de lage kussens waar de bagage van de Consul gereedlag om op zijn bevel te worden geopend. De tempelier keek nadenkend naar de weerhouten balken, terwijl de Consul zich verkleetde in een nette combinatie: een wijde zwarte broek, glimmende sloop, een witte zijden ballonblouse met een kraagsluiting van topaas, een zwarte driekwartjas met rode Hegemonie-versierselen op de epauletten en een zachte, goudkleurige driekante steek. Een deel van de gebogen wand veranderde in een spiegel en de Consul bekeek zichzelf. Hij zag een man van meer dan middelbare leeftijd, in comfortabele avondkleding, zongebruind, maar met bleke kringen onder zijn droevige ogen. De Consul fronste, knikte en draaide zich toen om.

Het Masteen wenkte hem en de Consul volgde de figuur in de lange mantel door een opening in de cocon naar een steile promenade die zich over de massieve bast aan de buitenzijde van het boomschip slingerde. De Consul bleef even staan, liep naar de rand van de promenade en stapte snel weer achteruit. De afgrond was minstens zeshonderd meter diep. De elementen in de onderkant van de boom wekten een zesde van de standaardzwaartekracht op, en de promenade had geen leuningen.

Zwijgend klommen ze weer verder. Dertig meter en een halve spiraal later staken ze een wankele hangbrug over naar een vijf meter brede tak. Die volgden ze naar de buitenkant van het schip, waar de rijkdom aan bladeren het licht van Hyperions zon weerkaatste.

‘Is mijn schip al gereed?’ vroeg de Consul.

‘Ja. Het staat met een volle tank in ruim 11,’ zei Het Masteen. Ze liepen nu in de schaduw van de stam. In de zwarte vlakken tussen het donkere netwerk van bladeren waren sterren zichtbaar. ‘De andere pelgrims zijn bereid in uw schip af te dalen als FORCE daar toestemming voor geeft,’ voegde de tempelier eraan toe.

De Consul wreef zich in zijn ogen en wilde dat hij meer tijd had om zijn gedachten te verzamelen na de kille greep van de cryogeenslaap. ‘Hebt u al contact gehad met de vloot?’

‘O ja. Zodra we uit de kwantumsprong kwamen, werden we al gepro-

voceerd. We worden nu geëscorteerd door een oorlogsschip van de Hege monie.' Het Masteen wees omhoog.

De Consul keek op, maar juist op dat moment kwamen de bovenste takken van het boomschip gedeeltelijk uit de schaduw vandaan en vingen tienduizenden bladeren het zonlicht in een baaierd van kleuren. Zelfs op de stille, overschaduwde plekken nestelden glimvogels zich als lampions boven de promenades, de glanzende lianen en de verlichte hangbruggen, terwijl vuurvliegjes van de Oude Aarde en stralende zijdespinners van Maui-Covenant blindelings hun weg door het labyrint van bladeren wisten te vinden. Zelfs voor een ervaren ruimtereiziger waren ze niet van de sterren te onderscheiden.

De tempelier stapte in een mandlift aan een gerafelde koolstofkabel die driehonderd meter boven hun hoofd tussen de takken verdween. Ook de Consul stapte in en even later werden ze geluidloos omhooggetrokken. Het viel de Consul op dat de promenades, de cocons en de plateaus totaal verlaten waren, afgezien van enkele tempeliers en de kleine bemanningsklonen. De Consul kon zich ook niet herinneren dat hij andere passagiers had gezien in het chaotische uurtje tussen het rendezvous en het begin van zijn cryogeenslaap. Alles was toen natuurlijk in gereedheid gebracht voor de kwantumspromg, en de andere passagiers hadden al veilig in hun compartiment gelegen. Maar nu reisde het boomschip toch met een relatief lage snelheid en zou het op de takken dus moeten wemelen van passagiers die van het uitzicht genoten. Hij maakte er een opmerking over tegen Het Masteen.

'Wij hebben geen andere passagiers aan boord dan u zessen,' zei de tempelier. De mand kwam tot stilstand in een woud van gebladerte en de kapitein van het boomschip ging hem voor over een versleten houten roltrap.

De Consul knipperde verbaasd met zijn ogen. Een boomschip van de tempeliers had normaal gesproken tussen de twee- en vijfduizend passagiers aan boord. Het was immers de gerieflijkste vorm van transport tussen de sterren. Boomschepen liepen zelden een grotere tijdschuld dan vier of vijf maanden op. Ze volgden fraaie toeristische routes tussen sterrenstelsels die maar enkele lichtjaren van elkaar vandaan lagen, waardoor de welgestelde passagiers zo min mogelijk tijd in cryogeenslaap hoefden door te brengen. Een reis van een boomschip naar Hyperion en terug – zes jaar Webtijd – zonder betalende passagiers aan boord moest de tempeliers een geweldig verlies opleveren.

Toen pas realiseerde de Consul zich dat het boomschip een ideaal voermiddel voor de komende evacuatie was en dat de kosten dus door de Hegemonie zouden worden gedragen. Maar dat nam niet weg dat het een groot risico voor de tempeliers betekende om met zo'n mooi en kwetsbaar schip als de *Yggdrasill* – waarvan er slechts vijf bestonden – naar een oorlogsgebied te reizen.

'Uw medepelgrims,' kondigde Het Masteen aan, toen ze een groot plateau bereikten waar een groepje mensen aan het eind van een lange houten tafel op hen zat te wachten. Boven hen flonkerden de sterren, die zo nu en dan van plaats leken te veranderen als het boomschip een koerswijziging uitvoerde, waardoor het groene bladerdek aan weerskanten wegviel als de schil van een reusachtige vrucht. Nog voordat de vijf andere pelgrims waren opgestaan en Het Masteen zijn plaats aan het hoofd van de tafel had ingenomen, wist de Consul dat dit het eetplateau van de kapitein moest zijn. De stoel links van de tempelier was voor hem vrijgehouden.

Toen iedereen zat, stelde Het Masteen de pelgrims officieel aan elkaar voor. Hoewel de Consul geen van de anderen ooit persoonlijk had ontmoet, kende hij enkele van de namen, en met zijn jarenlange ervaring als diplomaat borg hij zijn eerste indrukken zorgvuldig in zijn geheugen op.

Links van hem zat pater Lenar Hoyt, een priester van de Katholieke Kerk, een oude christelijke sekte. Heel even verbaasde de Consul zich over de zwarte kleding en het ronde boordje van de geestelijke, maar toen dacht hij terug aan het St. Franciscus Ziekenhuis op Hebron, waar hij voor een alcoholtrauma was behandeld na zijn rampzalige diplomatieke missie daar, nu bijna veertig standaardjaren geleden. En bij het horen van Hoyts naam herinnerde hij zich ook een andere priester, die op Hyperion spoorloos was verdwenen, halverwege zijn eigen termijn als consul van de kolonie.

In de ogen van de Consul was Lenar Hoyt een jonge man, ergens voor in de dertig, hoewel hij al vroeg door het leven getekend leek. De Consul keek naar het magere gezicht, de scherpe jukbeenderen onder de dunne huid, de diepliggende ogen, de bloedeloze lippen die een zenuwtrek vertoonden die meer was dan een cynische glimlach, en de terugwijkende haarlijn die het gevolg moest zijn van een overdosis straling... Het gezicht van een man die al jaren ziek was. Maar tot zijn verbazing herkende de Consul achter dat masker van verborgen pijn nog altijd de fysieke trek-

ken van de jeugd – de echo van het ronde gezicht, de gladde huid en de zachte mond van een jongere, gezondere en minder cynische Lenar Hoyt.

Naast de priester zat een man die enkele jaren terug voor de meeste burgers van de Hegemonie nog een vertrouwd gezicht was geweest. De Consul vroeg zich af of de bevolking van het Web nog altijd zo kort van memorie was als in de tijd dat hij er zelf woonde. Nog korter, vermoedelijk. En dus was de faam van kolonel Fedmahn Kassad, de ‘Slachter van Zuid-Bressia’, alweer verbleekt. Maar de generatie van de Consul zou Fedmahn Kassad niet snel vergeten, en ook in de kolonies was zijn naam nog steeds bekend.

Kolonel Fedmahn Kassad was een lange man, zo lang dat hij Het Masteen – die minstens twee meter was – bijna in de ogen kon zien. Hij droeg het zwarte uniform van FORCE, maar zonder strepen of onderscheidingen. Vreemd genoeg leek het uniform daardoor sterk op de kleding van pater Hoyt, hoewel de twee mannen totaal van elkaar verschilden. Kassad zag er allesbehalve ziek of uitgeblust uit. Hij was bruinverbrand, in uitstekende conditie, zichtbaar gespierd en zonder een onsje vet. Hij had kleine donkere ogen die alles in zich opnamen, als de lenzen van een primitieve videocamera. Zijn hoekige gezicht leek opgebouwd uit schaduwen, vlakken en facetten – niet mager, zoals het gelaat van pater Hoyt, maar als uit kille steen gehouwen. Een dunne ringbaard accentueerde zijn scherpe trekken, zoals het bloed op het lemmet van een mes.

De doordachte, rustige bewegingen van de kolonel deden de Consul denken aan een jaguar van de Oude Aarde, die hij jaren geleden eens in een particuliere zaadschip-zoo op Lusus had gezien. Kassads stem was zacht, maar zelfs als hij zweeg wist hij nog aandacht af te dwingen.

De meeste stoelen aan de lange tafel waren leeg. Het kleine groepje had zich aan één kant verzameld. Tegenover Fedmahn Kassad zat een man die werd voorgesteld als de dichter Martin Silenus. Silenus leek in alle opzichten het tegendeel van de kolonel. Kassad was lang en mager, Martin Silenus was klein en duidelijk in slechte conditie. Kassads gezicht stond strak en onbewogen, terwijl de dichter de beweeglijke gelaatstreken van een Aardse primaat vertoonde. Zijn stem was luid en provocerend. Silenus had iets demonisch, vond de Consul, maar toch ook een zekere charme, met zijn rode wangen, zijn brede mond, zijn hoge wenkbrauwen, zijn puntige oren en zijn beweeglijke handen met de lange vin-

gers van een concertpianist – of een wurger. Zijn zilvergrijze haar was in een slordige pony geknipt. De Consul schatte hem achter in de vijftig, maar aan de blauwe tint van zijn keel en zijn handpalmen te oordelen had hij al enkele Poulsen-behandelingen ondergaan. Hij zou dus vijftig, maar ook honderd standaardjaren oud kunnen zijn. In dat laatste geval was hij vermoedelijk ook krankzinnig.

Zo levendig en uitbundig als Martin Silenus op het eerste gezicht leek, zo intelligent en zwijgzaam kwam de volgende gast aan tafel over. Sol Weintraub keek op toen hij werd voorgesteld, en de Consul herkende de korte grijze baard, het gegroefde voorhoofd en de droevige maar heldere ogen van de vermaarde geleerde. De Consul had verhalen gehoord over de Wandelende Jood en zijn wanhopige tocht, maar hij was geschokt toen hij het kind zag dat de oude man in zijn armen droeg – zijn dochter Rachel, nog slechts enkele weken oud. De Consul wendde zijn blik af.

De zesde pelgrim en de enige vrouw aan tafel was Brawne Lamia. Toen ze werd voorgesteld, keek de detective de Consul zo doordringend aan dat hij de kracht van haar blik nog kon voelen toen ze haar ogen weer had neergeslagen.

Brawne Lamia, afkomstig van de 1,3-g-wereld van Lusus, was niet langer dan de dichter die twee stoelen verder zat, en haar wijde scheepskostuum kon de dikke spierlagen van haar compacte gestalte niet verhullen. Haar zwarte krullen vielen tot op haar schouders, haar wenkbrouwen vormden twee donkere, horizontale lijnen op haar brede voorhoofd en haar stevige, scherpe neus accentueerde haar adelaarsblik. Ze had een brede, expressieve – bijna sensuele – mond, waarvan de hoeken zich omhoogkrulden in een lachje dat zowel wreed als speels kon zijn. Haar donkere ogen leken de wereld uit te dagen om de ware aard van die glimlach bloot te leggen.

De Consul beseftte dat Brawne Lamia een mooie vrouw genoemd kon worden.

Toen de plichtplegingen achter de rug waren, schraapte de Consul zijn keel en wendde zich tot de tempelier: ‘Het Masteen, u zei dat er zeven pelgrims waren. Is Sol Weintraubs dochter de zevende?’

De tempelier bewoog zijn kap langzaam van links naar rechts. ‘Nee. Alleen mensen die bewust voor deze tocht kiezen worden als pelgrims erkend.’

Er ontstond enige beroering onder de gasten. Ze wisten allemaal wat

de Consul ook wist – dat de Kerk van de Shrike alleen een oneven aantal pelgrims accepteerde.

‘Ik ben de zevende,’ zei Het Masteen, kapitein van het tempeliersschip *Yggdrasill* en de Ware Stem van de Boom. In de stilte die op deze mededeling volgde gaf Het Masteen een teken, waarop een paar klonen de pelgrims hun laatste maaltijd voor de landing op de planeet serveerden.

‘Dus de Ousters zijn nog niet in het stelsel zelf gesignaleerd?’ vroeg Brawne Lamia. Haar stem had een omfloerste, hese klank, die de Consul niet onberoerd liet.

‘Nee,’ zei Het Masteen. ‘Maar onze voorsprong bedraagt niet meer dan enkele standaarddagen. Onze instrumenten hebben fusiegevechten binnen de Oörtwolk waargenomen.’

‘Zal er oorlog komen?’ vroeg pater Hoyt. Hij klonk net zo vermoeid als hij eruitzag. Toen niemand antwoord gaf, draaide de priester zich naar rechts, alsof de vraag achteraf voor de Consul was bedoeld. De Consul zuchtte. De klonen hadden wijn ingeschonken, maar hij had liever whisky gehad. ‘Wie weet wat de Ousters van plan zijn?’ zei hij.

‘Het lijkt of ze zich niet langer door menselijke logica laten leiden.’ Martin Silenus lachte luid en hief zijn hand op, waarbij hij wat wijn morsste. ‘Alsof wij mensen ons ooit door menselijke logica hebben laten leiden!’ Hij nam een flinke slok, veegde zijn mond af en lachte opnieuw.

Brawne Lamia fronste. ‘Als de oorlog te snel uitbreekt,’ zei ze, ‘krijgen we misschien niet eens toestemming om te landen.’

‘Dat is geen probleem. Ze zullen ons in elk geval laten passeren,’ zei Het Masteen. Het zonlicht viel tussen de plooiën van zijn kap op zijn gelige huid.

‘Gered van een zekere dood op het slagveld, ter wille van een zekere dood in het aangezicht van de Shrike,’ mompelde pater Hoyt.

‘In dit heelal bestaat geen dood,’ riep Martin Silenus. Zijn stem zou iemand uit een cryogeenslaap kunnen wekken, dacht de Consul. De dichter leegde zijn wijnglas en hief het omhoog in een toast op de sterren:

*‘Geen geur des doods – er zal geen dood bestaan, ween, ween;
Ween, Cybele, ween; want uw verderfelijke kroost
Maakte een god tot machteloos vertoon.
Ween, broeders, ween, want ach, mij rest geen kracht;*

*Bevend als riet – bevend – zwak als mijn stem
O, o, die smart, die smart die zwakte heet.
Ween, ween, want nog ontsnapt mij..'*

Silenus zweeg abrupt, schonk zich nog wat wijn in en boerde in de stilte die na zijn woorden was gevallen. De andere zes keken elkaar aan. De Consul zag dat Sol Weintraub glimlachte, totdat de baby in zijn armen zich bewoog en zijn aandacht opeiste.

'Maar..' zei pater Hoyt aarzelend, alsof hij probeerde zijn gedachten te verzamelen, 'als de Hegemonie zich terugtrekt, kan Hyperion misschien zonder bloedvergieten door de Ousters worden veroverd en zullen ze ons met rust laten.'

Kolonel Fedmahn Kassad lachte zachtjes. 'De Ousters willen Hyperion niet *veroveren*,' zei hij. 'Ze zullen de planeet plunderen; de steden platbranden en de smeulende puinhopen met de grond gelijk maken. Dat is hun specialiteit. Ze zullen de as verbranden, de oceanen laten koken en het zout over de aarde verspreiden, zodat er nooit meer iets kan groeien.'

'Maar..' begon pater Hoyt opnieuw. Toen zweeg hij.

Het bleef stil aan tafel, terwijl de klonen de soepborden en slakommen afruimden en het hoofdgerecht opdienden.

'U zei dat wij worden geëscorteerd door een oorlogsschip van de Hegemonie,' zei de Consul tegen Het Masteen, toen ze hun maaltijd van rosbief en gekookte vliegende inktvis hadden beëindigd.

De tempelier knikte en wees. De Consul tuurde naar buiten, maar zag niets bewegen tegen het roterende sterrenveld.

'Hier,' zei Fedmahn Kassad, terwijl hij zich langs pater Hoyt boog en de Consul een inklapbare militaire verrekijker gaf.

De Consul bedankte hem met een hoofdknik, schakelde de stroom in en richtte de kijker op de baan die Het Masteen had aangeduid. De gyroscopische kristallen in de kijker zoemden zacht terwijl ze de optiek richtten en volgens een geprogrammeerd patroon het aangegeven gebied aftastten. Opeens bevroor het beeld. Het werd minder wazig en stabiliseerde zich.

Onwillekeurig hield de Consul zijn adem in toen het oorlogsschip het beeld vulde. Hij had het vage stipje van een solo-verkenner verwacht, of misschien de bolle vorm van een fakkelschip, maar door de zoeker van de elektronische kijker ontwaarde hij het matzwarte silhouet van

een vliegakampspinner. Het was een indrukwekkend gevaarte, zo indrukwekkend als alleen oorlogsschepen kunnen zijn. De spinner had een merkwaardige stroomlijn, met zijn vier ingeklapte, gevechtssklare armen en zijn puntige, zestig meter lange commandosonde. De Hawking-aandrijving en fusiekoepels waren zo ver mogelijk naar achteren op de lanceerschacht geplaatst, als de veren van een pijl. Zwijgend gaf de Consul de kijker weer aan Kassad terug. Als de Hegemonie een vliegakampspinner had ingezet om de *Yggdrasil* te escorteren, hoe groot was dan de troepenmacht die ze hadden samengetrokken om de Ousterinvasie het hoofd te bieden?

‘Wanneer landen we?’ vroeg Brawne Lamia. Met haar comlog had ze de datasfeer van het boomschip geraadpleegd, maar blijkbaar was ze niet tevreden met de informatie die ze had gekregen – of niet gekregen.

‘Over vier uur komen we in een baan om Hyperion,’ mompelde Het Masteen. ‘Daar stappen we over in een shuttle. De landing duurt maar een paar minuten. Onze vriend de Consul heeft zijn privéshuttle beschikbaar gesteld.’

‘Waar landen we? In Keats?’ vroeg Sol Weintraub. De geleerde had de hele maaltijd nog niets gezegd.

De Consul knikte. ‘Dat is nog altijd de enige ruimtehaven op Hyperion die geschikt is voor passagiersschepen,’ zei hij.

‘Ruimtehaven?’ Pater Hoyt klonk nijdig. ‘Ik dacht dat we rechtstreeks naar het noorden gingen. Naar het gebied van de Shrike.’

Het Masteen schudde geduldig zijn hoofd. ‘De bedevaart begint altijd in de hoofdstad,’ zei hij. ‘Het zal ons een paar dagen kosten om de Tijdtombes te bereiken.’

‘Een paar *dagen*?’ viel Brawne Lamia uit. ‘Dat is belachelijk!’

‘Misschien,’ beaamde Het Masteen. ‘Maar daar is niets aan te doen.’

Pater Hoyt keek of de maaltijd hem niet goed bekwam, hoewel hij bijna niets gegeten had. ‘Hoor eens,’ zei hij, ‘zouden we de regels niet één keer kunnen veranderen? Omdat er oorlog dreigt, of zo? Kunnen we niet dichter bij de Tijdtombes landen om tijd te winnen?’

De Consul schudde zijn hoofd. ‘Al vierhonderd jaar proberen ruimteschepen en vliegtuigen een kortere route te nemen naar de moerassen in het noorden,’ zei hij. ‘Het is nog nooit gelukt.’

Martin Silenus stak vrolijk zijn vinger op, als een schooljongen. ‘Mag ik misschien vragen wat er verdomme met al die schepen *gebeurt*?’

Pater Hoyt keek hem fronsend aan. Fedmahn Kassad glimlachte even

en Sol Weintraub zei: 'De Consul bedoelt niet dat het gebied totaal ontoegankelijk is. Je kunt er heel goed komen, per schip of over land. En die vliegtuigen en ruimteschepen verdwijnen ook niet. Ze kunnen zonder probleem bij de Tijdombes landen en weer terugkeren naar ieder punt dat hun boordcomputers kiezen. Alleen wordt er nooit meer iets van de piloten en de passagiers vernomen.' Hij nam de slapende baby van zijn schoot en legde haar in een tuigje om zijn nek.

'Volgens de legende, tenminste,' zei Brawne Lamia. 'Zijn er dan geen aanwijzingen te vinden in de logboeken van die schepen?'

'Nee,' zei de Consul. 'Geen sporen van geweld. Geen aanvallen van buitenaf. Geen koersafwijkingen. Geen onverklaarbare tijdverschillen. Geen toename of verlies van energie. Geen enkel waarneembaar fysiek verschijnsel.'

'Geen passagiers,' zei Het Masteen.

De Consul knipperde met zijn ogen. Als dit een grap moest voorstellen, was dat voor het eerst dat een tempelier enig gevoel voor humor toonde. Maar voor zover de Consul de enigszins oosterse trekken van Het Masteen onder zijn donkere kap kon onderscheiden, had de kapitein het niet geestig bedoeld.

'Een prachtig melodrama,' lachte Silenus. 'De Bermudadriehoek van de Verloren Zielen, en wij gaan er recht op af. Wie heeft de regie van deze smartlap?'

'Kop dicht,' zei Brawne Lamia. 'Je bent dronken, oude man.'

De Consul zuchtte. De groep was nog niet eens één standaarduur bijeen.

De klonen haalden de borden weg en brachten dessertbladen met sorbets, koffie, boomschipfruit, draums, tortes en toetjes van Renaissancechocolade. Martin Silenus wuifde zijn portie weg en vroeg om nog een fles wijn. De Consul keek even peinzend voor zich uit en bestelde toen een whisky.

'Ik heb het gevoel,' zei Sol Weintraub, toen ze bijna klaar waren met het dessert, 'dat we alleen een kans hebben deze reis te overleven als we met elkaar praten.'

'Hoe bedoelt u dat?' vroeg Brawne Lamia.

Bijna werktuiglijk begon Weintraub het kind te wiegen dat tegen zijn borst lag te slapen. 'Weet iemand van ons bijvoorbeeld waarom hij of zij door het Alzijn en de Kerk van de Shrike is uitverkoren voor deze belevaart?'